

Arrest

nr. 306 742 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MASSIN**
 Eugène Plaskysquare 92-94/2
 1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 december 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 26 mei 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert het de verzoekende partijen thans het belang bij de door hen aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is hun uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Verzoekende partijen betogen op uitvoerige wijze dat de beroepstermijn van tien dagen waarover zij beschikten ertoe leidden dat zij hun advocaat niet konden ontmoeten met het oog op de voorbereiding van hun beroep. Zij wijzen in dit verband erop dat "de tolk van de Setis" niet onmiddellijk beschikbaar was, dat er in België een "sanitaire situatie" heerste waardoor zij in quarantaine waren tot 26 oktober en dat zij wegens een ongeval hun afspraak misten. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar "stuk 3" en "stuk 5". Verzoekende partijen stippen voorts de rechten van verdediging aan en verwijzen in dezen naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 31 januari 2012, Assunção t. Portugal; EHRM, 20 oktober 2016, Danqua).

De Raad wijst er evenwel op dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, in casu de beroepstermijn dertig dagen betreft, aangezien de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van de verzoeken en derhalve de verkorte beroepstermijn van tien dagen zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Immers ontving de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op 28 november 2022 en werden de bestreden beslissingen genomen op 26 mei 2023. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld is dan ook geheel te wijten aan het feit dat hun advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een situatie van overmacht kan worden beschouwd. In dit verband stelt de Raad overigens vast dat er evenmin stukken 3 en 5 aan het verzoekschrift werden gevoegd waaruit een quarantaine en ongeval zouden kunnen blijken. Zij het overigens bemerkt dat uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de advocaat van verzoekende partijen kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissingen alsook de informatie waarop de bestreden beslissingen is gesteund, en hierop ingaat.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In zoverre verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift beargumenteren dat zij niet bevraagd werden over de personen die hen bedreigden, noch de actualiteit van hun vrees, wijst de Raad er na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden op dat de protection officer zowel open als meer gedetailleerde vragen formuleerde omtrent hun vrees bij een terugkeer naar Georgië en verzoekende partijen hierbij telkens de kans kregen om uitvoerige en diepgaande verklaringen af te leggen (administratief dossier; CGVS G. K., p. 4 en volgende; administratief dossier, CGVS M. J., p. 3 en volgende). De Raad wijst er nog op dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de protection officer toekomt om de persoonlijke onderhouden te "sturen". Verzoekende partijen, noch hun advocaat maakten doorheen de persoonlijke onderhouden enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens de persoonlijke onderhouden onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit hun relaas.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

Uit lezing van de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen aanvoeren bij een terugkeer naar Georgië de familie van verzoekster te vrezen omdat zij niet achter hun relatie stonden, laat staan achter het feit dat zij samen een kind kregen. Zij vrezen door hen te worden vermoord en/of dat hun kind door hen wordt ontvoerd.

5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

5.2.1. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde vrees voor vervolging ten overstaan van verzoeksters familie.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen enkel (begin van) bewijs kunnen voorleggen ter staving van de door hen aangehaalde feiten als zouden zij op gewelddadige wijze zijn gevisieerd door verzoeksters familie en tevergeefs hulp zouden hebben gezocht bij de politie. Verzoekende partijen geven nochtans beiden aan dat er na het voorgehouden incident in juni 2021 een proces-verbaal werd opgesteld door de politie, zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij toch enig bewijskrachtig document kunnen voorleggen ter ondersteuning van hun relaas. De Raad stelt daarentegen vast dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent dit proces-verbaal. Immers, daar waar verzoeker aangeeft dat zij nooit een kopie ontvingen (administratief dossier, CGVS G. K. (verzoeker), p. 5), geeft verzoekster aan dat het proces-verbaal nog in Georgië is achtergebleven en zij dit niet konden meebrengen omdat zij te snel vertrokken waren (administratief dossier, CGVS M. J. (verzoekster), p. 3). Daarnaast maken verzoekende partijen doorheen hun verklaringen melding van bedreigingen via 'smsjes' en sociale media (administratief dossier, G. K., p. 6 en 8; CGVS M. J., p. 3), doch blijven zij ook in dit verband in gebreke om enig (begin van bewijs) voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs en de vaststelling dat verzoekende partijen incoherente verklaringen afleggen over het bestaan van en/of in bezit zijn geweest van (een kopie van) het proces-verbaal, ondermijnt de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen over het verloop van de gebeurtenis op 20 oktober 2022 naar aanleiding waarvan zij hun land van herkomst zouden zijn ontvlucht. Van verzoekende partijen mag nochtans worden verwacht dat zij tijdens de procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en die de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van herkomst, quod non. Zo verklaart verzoeker immers dat hij niet aanwezig was in huis toen verzoekster fysiek werd aangevallen door haar vader en broer in hun woning, dat hij bij thuiskomst van zijn werk opmerkte dat verzoekster blauwe plekken en een dikke bult had en zij daarop besloten om het land te verlaten (administratief dossier, CGVS G. K., p. 7). Gevraagd wanneer verzoeker op de hoogte raakte van de aanval, geeft hij aan dat dit 's avonds was en wordt verduidelijkt dat hij op het werk niet in de mogelijkheid verkeerde om een gsm bij zich te hebben (ibid.). Verzoekster verklaart evenwel uitdrukkelijk dat zij verzoeker na de aanval contacteerde en meer nog, dat zij ook effectief contact met hem kreeg en kon vertellen wat er zich had afgespeeld (administratief dossier, CGVS M. J., p. 4-5). De Raad merkt in deze nog op dat verzoeksters vage en ontwijkende verklaringen over de daaropvolgende reactie van haar echtgenoot aan de telefoon (ibid., p. 5), verder wijst op het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen. Dat zij dermate uiteenlopende en vage verklaringen afleggen over een gebeurtenis die zij zelf aanmerken als de uiteindelijke reden voor hun vlucht uit Georgië, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hen afgelegde verklaringen.

5.2.2. Zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan de door hen aangevoerde vrees – *quod non* – dient te worden onderstreept dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekende partijen in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenschappelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen werpen hierop geen ander licht. Zij betwisten in hun verzoekschrift slechts op algemene wijze dat adequate bescherming in Georgië voorhanden is, doch hieruit blijkt niet dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Verzoekende partijen wijzen in voorliggend verzoekschrift, onder verwijzing naar en het citeren uit voormelde COI Focus en rapporten van het IOC en VN-Mensenrechtencomité, nog op de corruptie binnen de Georgische autoriteiten. Hoewel niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekende partijen zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekende partijen slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Daargelaten de bovenstaande vaststellingen in punt 5.2.1., blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat zij voor hun problemen éénmaal beroep deden op de politie in het kader van de aanval op 15 juni 2021 van verzoeksters oom en broer op verzoeker, waarbij verzoeker verklaringen aflegde aan de politie, er een proces-verbaal werd opgesteld en de politie zei dat ze contact gingen opnemen met verzoeker, hetgeen zij

niet deden. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zelf evenmin enig contact hebben opgenomen met de politie (administratief dossier, CGVS G. K., p. 5-6).

Na de aanval op verzoeker van 7 augustus 2021 waarbij door een broer van verzoekster en diens vrienden verzoekers neus en sleutelbeen was gebroken, deden verzoekende partijen geen beroep op de politie omdat de belagers verzoeker hadden bedreigd dat het hier niet bij zou blijven indien hij de politie zou contacteren. De Raad merkt evenwel op dat het loutere feit dat verzoeker geen klacht durfde in te dienen omdat hij bang was voor zijn belagers niet betekent dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om verzoekende partijen bescherming te bieden tegen verzoeksters familie. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

Op 10 mei 2022 vond er opnieuw een aanval plaats waarbij de eigenaar van de woning met een pistool in de lucht schoot en het wapen toen op jullie belagers richtte die weggingen. De verklaring van verzoekende partijen dat zij er toen geen politie konden bij betrekken omdat de huiseigenaar zou kunnen worden bestraft, is een loutere veronderstelling waarmee zij evenmin aantonen dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden tegen de familie van verzoekster.

In Batumi vond volgens hun verklaringen op 20 oktober 2022 een laatste aanval plaats, dit maal op verzoekster door haar vader en broer, waarna verzoekende partijen vijf dagen later hun land van herkomst verlieten. Verzoekende partijen deden toen ook geen beroep op de politie, naar eigen zeggen omdat dit bij hun eerste klacht niks had opgebracht, omdat de vader van verzoekster psychologische problemen heeft en soms aanvallen krijgt, en omdat zij hiervoor geen tijd hadden en zij niet langer in Georgië wilden blijven (administratief dossier, CGVS G. K., p. 8). Er moet opgemerkt worden dat uit het feit dat verzoekende partijen met hun éénmalige klacht geen gehoor vonden bij één specifieke politie instantie, niet zonder meer kan besloten worden tot een algemeen gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Te meer daar uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen zelf evenmin enige stappen ondernamen om het verloop van hun klacht op te volgen. De overige door hen aangehaalde argumenten zijn evenmin afdoende om na te laten nog verder beroep te doen op de bevoegde Georgische instanties. Gevraagd of verzoeker zich heeft geïnformeerd wat mogelijk was om hulp/bescherming te krijgen voor hun problemen, antwoordt verzoeker ontkennend. Verzoeker heeft evenmin een beroep gedaan op bijvoorbeeld een advocaat omdat zij daar het geld niet voor hadden. Gevraagd of er geen instanties zijn in Georgië die mensen kunnen bijstaan zoals verzoekende partijen die het moeilijk hadden, verklaart verzoeker hiervan geen weet te hebben (administratief dossier, CGVS G. K., p. 8; zie ook verzoekster, CGVS M. J., p. 5). Zoals blijkt uit voormelde landeninformatie zijn er weldegelijk dergelijke instanties waar men (gratis) bijstand kan verkrijgen en kan niet anders dan besloten worden dat verzoekende partijen zich onvoldoende hebben proberen te informeren over wat eventueel nog mogelijk was toen zij problemen kregen met de familie van verzoekster.

Verzoeker geeft nog aan dat zij gewelddadige problemen kenden met vier leden van verzoeksters familie en dat als de politie tegen hen zou optreden, er nog andere leden van haar familie tegen jullie zouden kunnen zijn opgestaan, hetgeen echter een louter blote bewering is. Geopperd dat de politie dan toch een contactverbod zou kunnen opleggen tegen deze familie, meent verzoeker dat dit niet voor iedereen kan, hetgeen wederom een loutere route veronderstelling is (administratief dossier, CGVS G. K., p. 8).

Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat hij van mening was dat bij een eventuele klacht de politie misschien enkele van hun belagers zouden hebben aangehouden, of familieleden een contactverbod hebben opgelegd. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, hetgeen in casu blijkt uit de politionele en gerechtelijke stappen die verzoeker verwachtte die door de Georgische instanties zouden worden genomen indien hij zijn problemen verder zou hebben aangeklaagd. Deze initiatieven hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partijen maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de

Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

5.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangebrachte landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

6.2. Aangaande de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengen verzoekende partijen geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

6.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekende partijen brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

7. Waar verzoekende partijen verwijzen naar en schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. In zoverre verzoekende partijen nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat zij met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekende partijen evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van hun verzoek om te worden gehoord, wijzen verzoekers erop dat de bestreden beslissingen werden genomen vanuit het vermoeden dat Georgië een veilig land van herkomst, terwijl hun beschermingsverzoek thans door de Raad moet worden beoordeeld onder de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zij geven aan er geen probleem mee te hebben dat de Raad een dergelijke beoordeling doorvoert. Ten gronde stellen zij dat zij, in weerwil van wat in de beschikking wordt gesteld, in Georgië een risico op mishandeling te lopen en dat zij hiervoor niet zullen kunnen rekenen op bescherming vanwege hun nationale overheden. Evenwel kunnen zij dit standpunt niet ondersteunen met nieuwe documenten of andere elementen en gedragen zij zich naar de wijsheid voor wat betreft de appreciatie hiervan door de Raad.”

4.1. In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 28 november 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kregen de verzoekende partijen de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure. Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan er geen probleem mee te hebben dat hun beschermingsverzoeken thans door de Raad worden beoordeeld onder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Voorts betogen de verzoekende partijen dat zij, in weerwil van wat in de beschikking wordt gesteld, in Georgië een risico op mishandeling lopen en dat zij hiervoor niet zullen kunnen rekenen op bescherming vanwege hun nationale overheden. Evenwel kunnen zij dit standpunt niet ondersteunen met nieuwe documenten of andere elementen en gedragen zij zich naar de wijsheid voor wat betreft de appreciatie hiervan door de Raad.

De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door voormeld betoog waarin zij stellen dat zij, in weerwil van wat in de beschikking wordt gesteld, in Georgië een risico op mishandeling lopen en dat zij hiervoor niet zullen kunnen rekenen op bescherming vanwege hun nationale overheden, slagen de verzoekende partijen hier niet in. Zij geven louter op algemene wijze aan het niet eens te zijn zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in punt 5.2 van de beschikking. De toevoeging dat zij dit standpunt niet kunnen ondersteunen met nieuwe documenten of andere elementen, doet evenmin anders denken. Noch met voormeld betoog, noch waar zij stellen zich te gedragen naar de wijsheid, brengen de verzoekende partijen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan voormelde in de beschikking geformuleerde grond.

4.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES